

[Ingerlise Koefoed]

ger. Der ville ikke ske noget som helst. Man ville bruge 5 mill. kr. ekstra om året, og man kan ikke bruge de skøre budgetsystemer, man har her i landet, til altid at afvise enhver ny tanke med, at det kan desværre ikke lade sig gøre i dag, heller ikke i morgen, men måske om 30 år.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er nogle overordentlig interessante bemærkninger, der allerede er faldet heroppefra. Den socialdemokratiske ordfører sagde sådan noget som, at der var tempoforskel hos den nuværende regering, når det gælder om at opkræve penge og bruge dem. Ja, og det var der jo også, hvis det gjaldt den socialdemokratiske regering, dér var det bare omvendt, dér brugte man dem og var tilbageholdende med at kræve dem op. Det var derfor, at man endte med et underskud på 16.000 kr. pr. indbygger på finanslovsforslaget for 1983, det, som man opgav i september 1982.

Jeg vil sige til Socialdemokratiet: giv os bare et par år til, så skal vi nok have fået genoprettet alle de besparelser, som socialdemokraterne fik gennemført på kulturområdet.

Det forslag, som vi her behandler, drejer sig specielt om kunst. Jeg vil gerne for at berolige SF og andre sige, at vi på den finanslov, som skal gælde for 1987, har foreslået og håber på at overtale regeringen til – ellers håber vi at få støtte fra Socialdemokratiet og SF – en særlig bevilling til kunstmuseer til særlige formål, især til indkøb af kunst – det gælder nutidskunst og anden kunst – for 2 mill. kr. Jeg håber som sagt at få overalt regeringen til at gå med på det, og gør de ikke det, regner jeg med, at der nok bliver et andet flertal for det.

Hvis man vil bevilge 5 mill. kr. gennem en folketingsbeslutning, håber jeg alle her i Folketinget forstår, hvad det er, for det drejer sig ikke bare om at indkøbe mere kunst. Det er jeg tilhænger af, og jeg er glad for, at ministeren sagde, det også var noget, som regeringen ville tage op. Jeg forstår på andre – sidst på fru Ingerlise Koefoed – at man godt er klar over, at der også købes nutidskunst af museerne i Århus, i Ålborg og på Statens Museum. Jeg havde egentlig ventet, at man først havde nævnt det museum, som tager sig

mest af det, nemlig Louisiana. Jeg håber da, at vi kan få gavn af de millioner af kroner, vi har ment kunne bruges især til indkøb til alle disse museer.

Men selve det at vedtage en folketingsbeslutning om, at vi skal bruge 5 mill. kr., ser jo så uskyldigt ud, men det, vi i virkeligheden taler om, hvis det skal være et helt nyt museum, er af størrelsesordenen 500 mill. kr.

Jeg hørte godt, at fru Ingerlise Koefoed sagde: jamen det ville være godt ligesom at samle sammen, så man bagefter havde noget at putte i det. Jamen hvis dette her er den første begyndelse, så er det altså af størrelsesordenen 0,5 mia. kr., vi pludselig skulle hoppe til at bestemme i en tid, hvor vi slås med økonomiske vanskeligheder, og hvor det efterhånden er lykkedes at komme op på lidt over 1 pct. af statsbevillingerne til kultur.

Jeg mener, det er rigtigt at følge kulturministeren, altså vente på, hvilken indstilling der kommer. Jeg håber, at det lykkes at skabe et samarbejde mellem de museer, der tager sig specielt af moderne kunst, sådan at vi kan samle kræfterne om at tilbyde de danske borgere en mulighed for at studere moderne kunst.

Jeg må altså derfor sige, at jeg ikke kan støtte forslaget, men håber, at vi dog har imødekommet fru Ingerlise Koefoeds hensigt med at afsætte den særlige bevilling, som ministeren så kan bruge især til indkøb af kunst, nutidskunst og anden kunst, hvor de bedste tilbud måtte komme.

Arne Melchior (CD):

De to sidste punkter på dagsordenen kunne karakteriseres ved en omskrivning af et kendt gammelt revyrefræn ved at sige: »Det har min sympati, men kassen er der ingen grunker i.« Det er jo dejligt, at man kan komme med en masse gode ideer, som altså kan vinde almen sympati, men som jeg synes hr. Bernhard Baunsgaard meget rigtigt redegjorde for i sit svar til den socialdemokratiske ordfører, skal man jo være tilbageholdende med udgifter, især når man ikke har dækning for dem – det må være en forudsætning.

Selvfølger kan tanken om et sådant museum kun vinde sympati – hvem kan være imod? Det ville da være dejligt, hvis vi havde et modstykke til Moderna Museet i Stockholm eller Museum of Modern Art i New